

Guds hus

Rundt om i Danmark er der en lang række af gamle huse. Ofte de allerældste huse på egnen eller i byen. Det er vore kirker, der alle rummer byens, sognets eller familiens historie langt tilbage i tiden. Kirkerne har, lige siden de blev bygget, stået som tegn på, at Danmark er et kristent land. De bærer vores kultur på så mange måder, og rigtig mange mennesker har et forhold til netop den kirke, hvor de føler, de hører til. Kirkerne står der og har altid stået som tegn på fred og tryghed. Kirkerne lader man stå i fred, man gør ikke noget ved dem, fordi de er kirker. Sådan tror jeg, de fleste her i landet tænker. Kirkerne bryder man ikke ind i. Der er som oftest heller ikke noget at stjæle i dem. Man laver heller ikke hærværk i dem, fordi der langt nede i vores bevidsthed ligger en respekt for dem, som de gamle kirker de nu er. Vi har i de senere år været nødt til at låse vore kirker om aftenen og natten, ja, nogle kirker er altid låst, fordi vi alligevel er bange for, der skulle ske dem noget. Vi tør ikke tage chancen, selvom det fra gammel tid har været sådan, at kirken altid var åben. Der er jo alligevel sket en udvikling i retning af, at kirkerne ikke er fredet i folks bevidsthed som tidligere.

Det har vi jo set et skræmmende eksempel på her i byen i sidste uge, hvor den gamle smukke prædikestol i Vor Frelsers Kirke er blevet brændt af. Til stor skade for kirken og dens inventar. En psykisk syg mand antændte den og nød ligefrem at se flammerne – en syg lyst må vi sige; men ikke desto mindre er det en realitet, at kirken er skadet så voldsomt, at den skal være lukket i lang tid for at blive restaureret og sat i stand efter branden. Det har rystet os, at noget sådant kunne ske, at nogen kunne finde på det. Men psykisk sygdom skulle jo gerne kunne behandles på vore psykiatriske hospitaler, der jo desværre for ofte har travlt med at udskrive patienter alt for hurtigt, med mange ulykkelige ting til følge. Mon det er det, der er sket i dette tilfælde?

Man kan konstatere, at overalt, hvor der lever mennesker, kan noget uventet ske. Det er den risiko, vi altid lever i, og den kan være vanskelig at forholde sig til. Den skaber frygt og vrede, men kirken har sit virke blandt mennesker, og derfor er der altid en risiko til stede, uanset hvor meget vi prøver at sikre os. Prædikestolen i Vor Frelsers Kirke har i århundreder rummet Guds ord til glæde for menigheden. Men et sygt menneskes handling har sat en stopper for den mulighed. Lad os håbe, at der findes en god løsning, som fortsat kan være til glæde for kirke og menighed. Guds ord er ikke brændt i kirken, det lever videre blandt mennesker på godt og ondt.

Sognepræst Peter Stentoft

Foto: Søren E. Alwan